

Tłumaczenie robocze z języka angielskiego na język polski

Informasjonsskriv på engelsk – okólnik w języku angielskim

W Norwegii kwestie dotyczące rozwiązania małżeństwa są regulowane przepisami ustawy o małżeństwie z 4 lipca 1991 nr 47.

Zgodnie z art. 21 ww. ustawy o małżeństwie, każdy z małżonków może zażądać rozwodu, jeśli małżonkowie pozostają w separacji przez co najmniej jeden rok od udzielenia pozwolenia na separację. Zgodnie z art. 22 ustawy o małżeństwie każda ze stron może żądać rozwodu, jeśli strony nie mieszkały ze sobą od dwóch lat.

Co do zasady, decyzje dotyczące norweskich rozwodów podejmowane są przez władze administracyjne, nie przez sądy. Wynika to z art. 27 ustawy o małżeństwie. Zgodnie z tym przepisem, co do zasady, wojewoda jest właściwym organem do podejmowania decyzji w sprawach dotyczących separacji i rozwodów. Powodem, dla którego organ ten otrzymał szerokie uprawnienia decyzyjne, jest fakt, że ustawa daje współmałżonkom prawo do żądania rozwodu po roku separacji lub po dwóch latach faktycznego życia w separacji, jeśli obie strony zgadzają się, że warunek dotyczący życia w separacji został spełniony.

Jeśli wojewoda uzna, że warunki rozwodu zostały spełnione, może wydać decyzję administracyjną o udzieleniu pozwolenia na rozwód. Ponieważ jednak decyzja ta może zostać cofnięta, ostateczny dokument - wyrok rozwodowy - nie jest przekazywany zainteresowanym stronom do czasu, gdy decyzja stanie się ostateczna, tj. gdy upłynie termin na odwołanie się od decyzji, gdy decyzja zostanie potwierdzona przez organ odwoławczy lub gdy zrzeknięto się prawa do odwołania od decyzji.

Rozwód staje się pełnomocny z chwilą wydania przez wojewodę decyzji administracyjnej w tej sprawie, chyba że od tej decyzji zostanie wniesione odwołanie, a odwołanie spowoduje zmianę decyzji. Od decyzji wojewody dotyczącej rozwodu można się odwołać do Dyrekcji ds. Dzieci, Młodzieży i Rodziny. Termin na złożenie odwołania od decyzji wynosi trzy tygodnie od daty doręczenia decyzji stronom. Decyzja podjęta przez Dyrekcję ds. Dzieci, Młodzieży i Rodziny jest ostateczna i nie podlega odwołaniu.

Zgodnie z art. 30 ustawy o małżeństwie, gdy decyzja o rozwodzie staje się ostateczna, żadna ze stron nie może twierdzić, że jest ona nieważna z powodu błędu proceduralnego lub z innych powodów.

Jak wspomniano powyżej, w większości przypadków decyzja dotycząca rozwodu jest podejmowana przez władze administracyjne. Jednakże, rozstrzygnięcie jest podejmowane przez sąd w następujących przypadkach:

- pozew o rozwód z powodu znęcania się
- rozwiązanie małżeństwa zawartego między osobami, które są zbyt blisko spokrewnione
- małżeństwo bigamiczne
- pozew o rozwód złożony po dwóch latach faktycznego pożycia w separacji, jeśli strony zgadzają się, że warunki zostały spełnione
- opiekun żąda rozwodu w imieniu małżonka dotkniętego ciężką chorobą psychiczną lub upośledzonego umysłowo w stopniu znacznym
- przypadki, gdy małżeństwo zostaje uznane za nieważne z powodu przymusu
- pozew o rozwód złożony po dwóch latach faktycznego życia w separacji lub po jednym roku separacji, jeżeli jest składany w sprawie o rozwód, która została wniesiona do sądu z innych przyczyn, lub w związku ze sprawą dotyczącą kwestii wynikającej z ustawy o małżeństwie lub kwestii wynikającej z ustawy o dzieciach, dotyczącej dzieci z małżeństwa, która jest związana z żądaniem rozwodu